

[Freddy Madsen]

heder havde kommunerne? Hvad er der ment med den bemærkning? Det må vi da have at vide ved denne lejlighed.

Så er der spørgsmålet om serviceniveauet, som man taler så meget om. I serviceniveauet indgår bl. a. spørgsmålet, hævder man, om daginstitutionspladser, men faktisk står der i bistandsloven, at kommunerne har forpligtelse til at fremskaffe det nødvendige antal daginstitutionspladser. Det er pålagt kommunerne. For at forsvare A-kasselovgivningen rejser arbejdsministeren i disse tider land og rige rundt og forklarer, at når der laves børnepasningscirkulærer og den slags, er det, fordi det med børn ikke er noget, der hører ind under A-kasselovgivningen. Her må man gå til kommunerne og forlange, at de opfylder deres forpligtelser. Men når vi diskuterer det i denne sal i anden sammenhæng, så er det et spørgsmål om højt serviceniveau i de kommuner, der forsøger i beskedent omfang at leve op til bistandslovens intentioner.

Og så til allersidst. Det er jo altid taknemligt for koalitions partnere som de nuværende regeringspartnere at sige, som hr. Fogh Rasmussen gjorde det, at her er jo tale om balance, for tænk engang, vi bliver angrebet både af de konservative og af kommunisterne. Men vi er vistnok nede på det plan, hvor de saglige argumenter ikke slår til længere, når det er det, man skal til at betjene sig af over for de bemærkninger, som vi har gjort.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Der var en ting, som jeg ikke kunne nå i første omgang på grund af taletidens længde, eller korthed må jeg vel hellere sige i denne forbindelse, men jeg vil gerne give ministeren, for det kan han vistnok trænge til, den ros, at han dog har sendt med lovforslagene oplysninger, der giver klar besked om den samlede virkning af disse forslag for de enkelte kommuner. Det synes jeg er en god ting, og det bør ministeren roses for.

Når det er sagt, vil jeg dog gerne føje til: men det er jo ikke til så forfærdelig megen hjælp for folketinget til afvejning af, om forslagene er gode eller ej. Det er bare til afvejning af, hvordan det, vi gør her, virker, og det giver kun oplysning om, hvordan virkningen er i dette år, ikke mere. Det er jo meget godt, at den socialdemokratiske ordfører

fortsætter med at sige, at han stadig væk håber på, at man kan gennemgå det grundigt. Tiden forhindrer, at det kan ske, og det burde han dog vide. Der kan kun blive nogle ganske få dage i udvalget til at behandle det, og det er jo meget godt, at den socialdemokratiske ordfører fastslår, at kommunaludvalget allerede i januar måned kunne studere – hvis man så gjorde det – første del af den betænkning, der ligger til grundlag her. Det var da heller ikke for tidligt, for den kom i november sidste år, men ministeren havde jo så også dette grundlag og kunne derfor have givet både kommuner og folketing rimelige vilkår.

Jeg ved ikke, om dette utilstedelige forhold skyldes de meget udviklede forhold omkring denne forening, hvor man har en særlig minister for hvert område og så et ministerfæl. I disse indenrigsministerielle sager har den rigtige indenrigsminister været her hele tiden, og ministerføllet, der skal passe på, hvad indenrigsministeren siger, har været her en meget stor del af tiden. Dette i kombination med, at regeringen består af to partier, der, som en af vore store aviser, Berlingske Tidende, udtrykte det, øjensynlig sætter sig som mål at drille hinanden mest muligt, gør det hele meget udviklet og taler ikke til fordel for saglige løsninger. I går kunne vi læse i en anden af vore store aviser, Ekstra Bladet, at socialdemokratiet truede med afskaffelse af en række fradrag på sommerhuse og andet, og i dag svarer man så fra en anden stor avis' side, Aktuelt, med, at venstre omgås med planer om besparelser på 1 mia kr. i dagpenge. Det ville være ønskeligt også af hensyn til demokratiet, om man holdt op med den slags julelege og samlede sig om det egentlige. Der må dog være en dybere mening med at danne fælles regering end bare den at drille hinanden.

Jeg vil gentage, hvad jeg sagde før, at jeg desværre ingen fornemmelse har af, at det først og fremmest har drejet sig om en afvejning af de rent saglige forhold bedømt ud fra principielle synspunkter hos de to partier, men mere om, hvad man sådan kunne finde frem til, når det ene parti kunne fremføre, at København skal have 500-600 mill. kr., og det andet sagde: ikke tale om. Og så stopper man omkring halvdelen.

Jeg føler mig stadig usikker over for, hvad der egentlig har været hensigten med at æn-